

Horváth Ferenc Szilárd

III. helyezett

(Ajakai Szakképző Iskola és Kollégium Bánki Donát Intézményegység)

Ezer világ szülöttje

Unalmas, elnyűtt, monoton, szürke! Egy átlagos ember így írná le mai világunk arculatát. Reggel az ébresztőóra idegesítő és nyomasztó hangjára ébred, iszik egy csésze kávé, majd felöltözik, és munkába megy. Ott a lelkét is kiteve dolgozik, el-elejtve főnökének egy-egy kedves szót, és reménykedik, hogy esetleg kap egy kis plusz jutalmat a kemény munkájáért. Majd végül hazamegy, és lefekszik aludni, hogy holnap minden kezdődjön előlről. Ugye milyen kellemes?

Szerencsére én részben már más világban élek. Ha pontosabban akarok fogalmazni, más világokban élek. Annyi életem volt már, és ezek mindegyikére emlékszem szinte kristálytisztán! Illetve ha mégsem, akkor is bármikor fel tudom idézni őket, hisz mindegyiket a polcon őrzöm. Természetesen nem befőttesüvegekben vannak elzárva, hanem megannyi lap és betű őrzi őket és a köztük megbúvó titkokat.

Régen egyáltalán nem érdekelték a könyvek, nem tudtam, nem értettem, mi a jó bennük. Míg végül kinyitottam egyet, és a szemem elé tárult egy másik dimenzió. Szerintem valami hasonlót érezhetett Kolumbusz is, mikor először lépett az új világ földjére. Azóta rengeteg könyvet vettem és olvastam.

Az én szememben a könyvek már nem egyszerű tárgyként funkcionálnak, hanem mindegyik egy másik világ vagy egy másik dimenzió kapuja, mely- akár az örvénylő folyó-vonzza magához a kíváncsi embereket. Ha pedig bekerültél a sodrásba, akkor csak a folyó végén juthatsz ki. Természetesen ahogy az életben mindennek megvan a jó és a rossz oldala, a könyveknek is megvan, ha nem is rossz, de elkeserítő oldaluk, és most nem az árukról beszélek.

A könyvek egyszerre nyitják meg az elmét, de egyben össze is szűkítik. Megnyitják, hisz olyan helyekre juthatunk el és olyan dolgokat csinálhatunk bennük, amiket ép ésszel fel sem lehet fogni. Példaképpen egy sárkány hátán lovagolva vívni élethalálharcot a levegőben eléggé királyul hangzik, nem? Am ezek után becsukni a „világ kapuit” és visszatérni a szürke hétköznapiakba eléggé nehéz. Amikor az egyik pillanatban még a köztársaságot és a békét próbáljuk megőrizni egy messzi- messzi galaxisban, a másikban pedig a tanár szól, hogy be kellene csukni a könyvet, vagy ha nem, annak bukás lesz az eredménye!

Természetesen nem azt mondom, hogy akkor inkább ki se nyissunk egyetlenegy regényt sem, hisz azzal csak megannyi kalandot hagyunk elveszni, melyek végeláthatatlan és csodás földeken vezetnek keresztül. Ha a jelenlegi tudattal vagy csak egy részével térnék vissza a múltba, akkor sajnálnék nem megvenni és újra elolvasni egyes könyveket. Többek közt ide tartozik T. S. Thomas Londinium hercege című írása, mely olyan izgalmakkal fűtött napokat adományozott, melyek minden egyes percét végigizzadtam és -izgultam. A posztapokaliptikus London jelenik meg, ahol szinte az összes állat kihalt, ahol a társadalom ismét nemesekre és jobbágyokra oszlik, ahol a parasztok a saját maguk által termesztett zöldségeket, míg a nemesek a parasztok húsát eszik a túlélésért. Szavakkal nem tudom leírni, miféle borzongás futkosott a hátamon, miközben ezt a zseniális könyvet olvastam! Minden egyes szó és oldal után újabb és újabb kérdések vetődtek fel bennem. Érdemes-e egy ilyen világban élni? Emberek egyáltalán a szereplők vagy az éhségtől elvadult vadállatok, akik nem képesek megválni húsimádó mivoltuktól? Én vajon képes lennék-e a saját fajtámból, a saját véreimből valakit megenni?

És ez a jó, ha az olvasmány kérdéseket vet fel az olvasóban! Olyan kérdéseket, melyek nagy részéről eddigi életünkben még nem is gondolkodtunk. Ki tudja? Lehet, hogy a jövő felfedezői is egy-egy ilyen csodálatos mű elolvasása után fognak hatalmas felfedezéseket

tenni! Vagy ha nem is lesznek világhírű felfedezők, de legalább elmondhatják, hogy egy király könyvet olvastak.

Nem is! Elmondhatják, hogy egy másik világban jártak, és én is elmondhatom ezt. Én már két világ közt élek. Megjártam az I. világháborút, ahol folyamatos tüzérségi tűz alatt vonultam a bajtársaimmal a senki földjén keresztül. Lőpormágusként harcoltam a zsarnok uralkodóval és nemesekkel szemben, akik elnyomták a népet. Spartacus mellett küzdöttem a római légiók ellen, hogy megbosszulhassam a rabságban töltött éveket. Az éjszaka szörnyű teremtményei ellen harcoltam az ősi rovasok segítségével. A köztársaságot szolgáltam klónkommandósként a szeparatisták vonalai mögött. Az árnyakkal együtt küzdöttem bérgyilkosként egy sötét és elnyomott világban, miközben elveszett múltamat kerestem. És most itt vagyok, talpig véres ruhában, kardot szorongatva, puskával a hátamon, fejemben számtalan kérdéssel. Belenézek a messzi tájba, ahol egy új kaland, egy új világ és egyben a következő fejezet vár rám...